

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 008966 13 Кж 2
Бања Лука, 28.02.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених О. Џ. и А. М., због кривичног дјела одузимање моторног возила из члана 237. став 1. Кривичног закона Републике Српске, а у вези са чланом 23. истог закона, одлучујући о жалби браниоца оптуженог О. Џ., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 008966 12 К од 05.10.2012. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког тужиоца Бранке Милошевић, а у одсутности уредно обавјештених оптуженог и његовог браниоца М. К., адвоката из Г., дана 28.02.2013. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог О. Џ., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 008966 12 К од 05.10.2012. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 008966 12 К од 05.10.2012. године, оптужени О. Џ. и А. М. оглашени су кривим због кривичног дјела одузимање моторног возила из члана 237. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске”, број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), те је оптужени О. Џ. осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, а оптужени А. М., на казну затвора у трајању 3 (три) мјесеца. Истом пресудом оптужени су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 1.540,00 КМ и судски паушал у износу од по 300,00 КМ, те су обавезани да накнаде награду и нужне издатке њиховог постављеног браниоца, чија висина ће бити одређена посебним рјешењем, а на основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1, 2 тачка а), е) и ж) и члана 97. став 2. Закона о кривичном поступку Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС).

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптужених због свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи и оптужени ослободе од оптужбе, или да им се изрекну блаже кривичне санкције. Након тога, бранилац оптужених је поднеском од 04.12.2012. године, одустао од поднесене жалбе у односу на оптуженог А. М., па

је Окружни суд у Бањој Луци рјешењем број 11 0 К 008966 12 К од 11.12.2012. године жалбу браниоца у односу на овог оптуженог, одбацио као недопуштену, у смислу члана 308. став 1. у вези са чланом 326. ЗКП РС.

Одговор на жалбу није поднесен.

У сједници вијећа, која је одржана у одсутности уредно обавјештених оптуженог О. Ц. и његовог браниоца, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, републички тужилац је предложила да се жалба браниоца одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбом, а и по службеној дужности да ли је на штету оптуженог О. Ц. повређен Кривични закон, у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, на коју указује жалба браниоца, није учињена, јер изрека пресуде, насупрот тврдњи жалбе, није противречна сама себи, нити њеним разлозима, пресуда садржи ваљане разлоге о одлучним чињеницама и сви изведени докази су оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Неосновани су и приговори жалбе да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, тврдњом да је побијаном пресудом прекорачена оптужба, на начин што је првостепени суд оптуженог огласио кривим за кривично дјело одузимање моторног возила из члана 237. став 1. КЗ РС у вези са чланом 23. истог закона, док му је предметном оптужницом стављало на терет кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС и кривично дјело оштећење туђе ствари из члана 249. став 1, а све у вези са чланом 23. истог закона. Супротно жалбеним приговорима, овај суд сматра да првостепени суд није прекорачио оптужбу када је оптуженог огласио кривим за кривично дјело одузимање моторног возила из члана 237. став 1. КЗ РС, у вези са чланом 23. КЗ РС, јер ово кривично дјело је блаже од оних дјела за које је био оптужен, а исто тако, то дјело, као и кривична дјела за које је био оптужен, имају исти заштитни објекат (имовина) и смјештени су у исту главу Кривичног закона (кривична дјела против имовине у Глави XXIII), што значи да се ради о истоврсним кривичним дјелима. Дакле, обзиром да је првостепени суд измјенио чињенични опис дјела из оптужнице тако што је оптуженог огласио кривим за другачије кривично дјело, које је блаже од дјела која су била садржана у оптужници, те обзиром да се дјело из побијане пресуде односи на исти догађај као и дјела из оптужнице, то по мишљењу овог суда, побијаном пресудом није прекорачена оптужба.

У жалбеном основу побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом се оспорава правилност закључка садржаног у образложењу побијане пресуде о психичком односу оптуженог према дјелу, истичући да оптужени није одузео возило власништво оштећеног Б. Т. у намјери да га употреби за вожњу. Ови приговори су неосновани, јер је побијана пресуда у погледу облика виности дала ваљано образложење, јасно

дефинишући психички однос оптуженог према дјелу, правилно га одређујући као директни умишљај, јер је оптужени био потпуно свјестан свог дјела и хтио је његово извршење, односно, био је свјестан да заједно са А. М. одузима туђе моторно возило у намјери да га противправно употреби за вожњу, па је то возило и употребио за вожњу, а то је и хтио. О свему томе је побијана пресуда дала исцрпне разлоге, које и овај суд прихвата.

Дакле, по оцјени овога суда, чињенично стање је утврђено потпуно и правилно и на тако утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон и радње описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело одузимање возила из члана 237. став 1. КЗ РС у вези са чланом 23. истог закона, због чега је неоснован и приговор жалбе у основу побијања пресуде због повреде Кривичног закона.

Неосновани су и приговори жалбе у жалбеном основу побијања пресуде због одлуке о изреченој казни.

Казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци коју побијана пресуда изриче оптуженом у свему је примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је дјело почињено. У мјери изречене казне довољно су дошле до изражаја на страни оптуженог утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности садржане у образложењу пресуде на страни 9 и 10. Изречена казна је и по оцјени овога суда и довољна и потребна ради остваривања сврхе кажњавања прописане у члану 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Из наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, због чега је ваљало ту жалбу одбити на основу члана 327. ЗКП РС и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић